

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 3

Tvende Nationalsange.

[Bjornson, Bjornstjerne] Den Første:

Ja vi elsker dette Landet
Som det stiger frem
Furet, veirbidt over Vandet
Med de tusind Hjem,
Elsker, elsker det og tænker
Paa vor Far og Mor
Og den Sagamat, som sænker
Dronne paa vor Jord.

2. Dette Land har Harald bjerget
Med sin Kjemperad,
Dette Land har Haakon varet,
Medens Dvind kvad;
Paa det Land har Olaf malet
Korsket med sit Blod,
Fra dets høje Sveere talet
Roma midt imod.

3. Vender sine Dyer brynte,
Hvor en Far drog frem;
Lordenstjold langs Kysten lynte,
Saa den lystes hjem.
Kvinder selv stod op og strede
Som de vare Mand,
Andre kunde bare græde,
Men det kom igjen!

4. Gaarde Liden har vi døjet,
Blev tilsidst forspødt;
Men i værste Nød blaapjet

V box 19:564

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80 90 200 10 20 30

0
mm

10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70
80
90

Frihed blev os født.
Det gav Faderkraft at bære
Hungerensød og Krig.
Det gav Døden selv sin Vre —
Og det gav Fortig!

5. Fienden sit Vaaben kastet,
Og Befiret for,
Vi med Andren mod ham hastet;
Tbi han var vor Bror.
Drevne frem paa stand af Skammen
Git vi søderpaa;
Nu vi staa tre Brødre sammen
Og skal saadan staa!

6. Norske Mand i Hus og Hytte,
Laf din store Gud!
Landet vilde han besygte,
Sjfont det mørkt saa ud.
Alt hvad Fædrene har kjæmpet,
Mødrene har grædt,
Har den Herre stille lempet,
Saa vi vandt vor Ret!

7. Ja vi elsker dette Landet,
Som det stiger frem
Hvædet, veirvidt over Vandet
Med de tusind Hjem.
Og som Fædres Kamp har høvet
Det af Mød til Sejr,
Ogsaa vi, naar det blir krævet,
For dets Fred staaar Lejr!

[Bjørnson, Bjørnstjerne]

Den Anden:

Den norske Sømand er
et gennembarlet Følkesfærd;
hvor Fartøj flyde kan,
der er han første Mand.
Paa Tøgt og hjemme her
ved Sund og Skær og Fiskevær
han tar sin Gud i Sind
og sætter Livet ind.

2. Her er et Følk i Krig
for Livet nafladelig —
med dyre Mandefald
i Kampen uden Tal.
Det, som er dagligdags,
det nævnes ikke saadan strax,
og tit er Jagen med,
som bringe kan Bæst.

3. Men vesle Fiskebaad
har baaret frem saamangen Daad
af Mød og herlig Alegt,
sjfont aldrig den blev trogt.
Og mangel Sømands Liv
sit Dødens Krans af Tang og Siv,
som burde havt i Guld
sit Navn blandt Heltefuld.

4. Sankt Olavs Korsets Ros
ret hovde for en vestlandsk Løds,
som reddet hundred Mænd
og hundred om igjen.
Og mangel liden Gut,

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30
0
mm
10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30
0
som red paa Hvalvet hjem tilslut,
naar Far var sat ombord,
han burde havt et Ord.

5. Dog Norges høje Kvind
er Landets eget Moderbryst
med Næring og med Graad
ved Semmers raske Daad.
I det er Alting gjent,
og der er ei den Mindste glemt
fra Hafussfjordens Dag
til ham paa sidste Brag.

6. Det folte hver, som kom
fra Nejs igjen, og saa sig om;
det folte hver, som gif,
i sidste Afskedsblik. —
De folte, hvor de foer,
At Landets Lykke var ombord:
vor Gre og vor Magt
har hvide Sejl os bragt.

7. Hurra for dem idag,
som farer under norske Flag!
Hurra for Lodsien, som
dem først imøde kom!
Hurra for dem, som rer
sin Hisserbaad paa Hav og Fjord!
Hurra for Alles Lyft:
vor Sjeromfranstes Kvist!

Tromsø. Tiltjøbs hos M. Urdal. u.å.
G. Kjeldseths Bogtrykkeri.